

ПАГОНЯ

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — ВІЛЬНЯ — БЕЛАСТОК

№ 36 (50)

12—18 лістапада 1993 года

ЗАСНАВАНА ў 1920 г.

Кошт 25 рублёў

З. ПАЗЬНЯК: «Да харктастыкі палітычнага становішча ў краіне».

«ГУЛЬНІ З ПЕРААПРАНАНЬНІМ». Ці можна наогул гаварыць аб нейкім адраджэнні?

«ЗЛАЧЫННАСЦЬ ПАВЯЛІЧВАЕЦЦА, але да тэарызму пакуль не дайшло».

Прысутныя на мітынгу 6 лістапада патрабавалі адстаўкі ўрада й датэрміновых выбараў

Дзякуючы шматлікім лёткам, што былі звойнічаны ў розных раёнах гораду, людзей на заргандзіваны 6 лістапада дэмакратычнымі сіламі мітынг на пляцы Леніна сабралася багата. Прамоўцы,— А. Васкевіч, А. Пяткевіч, А. Астроўскі, А. Гаркоў, М. Маркевіч ды іншыя — не заклікалі прысутных да гвалту, а наадварот, тлумачылі магчымыя цывілізацыйныя шляхі выратавання нашай дзяржавы і яе грамадства з зацяжнога эканамічнага кризісу.

Аднагалосна была прынята рэзолюцыя з патрабаваннем адстаўкі ўрада В. Кебіча і правядзеньня датэрміновых выбараў у Вярхоўны Савет не пазней сакавіка 1994 года.

Г. У.
Фатографаваў
А. УЛАДАСЕВІЧ.

Пагрозы з далёкім прыцэлам

САВЕТ Міністраў звярнуўся праз Сродкі масавай інфармацыі са звесткай: «Да грамадзян Рэспублікі Беларусь».

Скажам так: не выпрыналі нервы ў шаноўных міністрай.

Аб чым і сведчыць узгаданы зварот. Чаго там больш — страху за сваё красла ці крывадушна? Прыціснуты да сценкі эканамічнымі крахам, немагчымасцю выхавыць краіну з глыбокага кризісу, амаль поўным недаверам уласнага народа, — урад замест адстаўкі пачаў лімантаўца ўнебяспечы з боку БНФ, «Беларускага згуртавання вайсковуца», кіраўнікі шэрагу прафсаюзных і апазіцыйных сіл.

Цікавы тэкст. Яшчэ нядаўна той жа ўрад пасміхаўся: якак апазіцыя, на Беларусь ўсе спакойна, сцутуція кантралююца. І тут — поўнае прызначаныя сіл, якія супрацістуюць габінету В. Кебіча. А яны — гэтыя сілы — неаднаразова выказваліся за неслававыя, а парламенцкія метады палітычнай барацьбы. Гэта ў сценках Вярхоўнага Савета. На вуліцы і плошчы выхадзяць толькі напярэдадні пачатку сесіі таго ж Вярхоўнага Савета.

Аднак Савет Міністраў акрамя ліманту прымяняе забаронены дэмакратычны практикай прымы. Крыткы ў свой адрас называюць пагрозамі, заклікі прысьці да Дома ўраду, каб выказаць сваю нязгоду з ягонай палітыкай — спроба ні ствараныя баявых дружын, узбрэныя выступленні. І зусім ўжо бязглаздзіце: авінаваццаюць сваі апанентаў у зневажлівых выпадах у адрас народа.

Ва ўсім свеце не забаронена крытыка-ваць урад, патрабаваць яго адстаўкі, калі ён не спраўляеца са сваімі абавязкамі. На Беларусь ў гэтым бачаць крамолу, жаданыне апазіцыі «любымі сродкамі захапіць уладу».

Для чаго спартрабіўся гэты вэрхал якраз прытэрмінаваны да сесіі Вярхоўнага Савета? Па-першое, засцерагчыся ад крытыкі, якая, безумоўна, прагучыць на сесіі з боку прадстаўнікоў — дэпутатаў БНФ, БСДГ і інш.

Па-другое, недвухсэнсонаў гаворыцца

аб прымянеці сілы, папярэджваеца, што будзе дадзены «самы жорсткі і рашучы адпор» тым, хто захоча адabraць уладу ў цяперашняга ўрада. Хто ведае, можа дэпутаты цяпер цягце не будуть і дадуць адстаўку міністрам. А тыя палітаць такую абразу за спробу дзяржаўнага перавароту і ўядуць у палярніцтво войскі: «Караул устал!..» Ці наогул аб ўявіць аб ваеннім становішчы. Не здармажу звароце прыгадваюцца «крыдавыя падзеі ў Маскве».

Выклікае здзіўленне стары мать, калі складальнікі звароту па-ранейшаму заклікаюць беларускі народ «захаваць у разспубліцы грамадзянскі мір, спакой і парадак». Атрымай свае 25 дадзяржай у месяц (у Расіі гэта лічба ўжо даходзіць да 100, Польшчы — да 300 і г. д.) і маўчи, галей, пераўтваряйся ў жабрака. А ўрад «навоініць реальным зместам дзяржаўны сувэрэнітэт Беларусі», «забяспечыць дастойнае жыццё для людзей», «дэмакратычны пераўтварэнні ў грамадзтве».

Як часцоком бывае ў тыхіх выпадках, Савет Міністраў клянеца ў захаваныні канстытуцыйнага парадку, «будзе абараніць яго ўсімі наўнымі... сіламі і сродкамі».

Відаць, што ўрад збанкрутаваў на ўсе то працэнтаў, калі звяртаецца да пагроз на адрас свайго народа. Ён завёў краіну ў эканамічную і сацыяльную бездань, пратаптаўшыся на месцы і чакаючы «поставак» апошнія три гады. Цяпер жа, пераканаўшыся, што ўсе заходы ўжо не дадуць выніку, вырашыў вярнуцца да

практикі часоў ваеннага камунізму — усе стаць пад надзейнай аховай штыкоў, на работу і з работы — строем, прычым зарплата будзе такой, якую установіць той жа Саўмін.

Есць і яшчэ адно меркаванье. Усё гучней вядзеца гаворка пра новыя выбары ў будучыні годзе. А гэта значыць, што будзе абрани і новы склад Савета Міністраў. Ніхто з цяперашніх кіраўнікі, за рэдкім выключэннем, абрани не будзе. Прыдзенца шукаць іншага хлеба. Вось гэтага і спалохалі ўрадоўцы, і гатовыя бараніць ўсімі «сіламі і сродамі», каб пакінць нязменным той жыццёўлад, які яны самі стварылі для сябе.

Небяспечна гэта, вельмі небяспечна... Для нас з вами.

В. КАВАЛЕУ.

Створана суполка БНФ «Адраджэнніе»

Днямі ў вёсцы Капцёўка Гарадзенскага раёну актыўістамі беларускага адраджэння створана суполка БНФ. На мэцэ суполкі — згуртаваныне аднамыснікаў вакол ідэі беларускай дзяржаўнасці, стварэнне раённай рады і каардынацыйнай дзеянасці прыхільнікаў Народна-

га Руху падчас маючых адбыцца выбараў вясной 1994 года.

На жаль, сход давялося праводзіць без дазволу мясцовых уладаў. Але, нягледзячы на забарону, людзей прыйшло шмат. Пасля нявялікай нарады й дакладу сябра БНФ Міколы

ПРАГРАМА ТЭЛЕБАЧАНЬНЯ
на тыдзень: Менск — Варшава — Москва.

ВЕСТКІ З ПОЛЬШЧЫ

Пераходы

пад час свята

Згодна двухбаковага пагадненія кіраўніцтва Беластоцкага ваяводзтва Польшчы з мясцовыми уладамі Гарадзенскай і Берасцейскай вобласцей на восеньскае свята памінальная продкаў «Дзяды» часова быў адкрыты звыш дзесяці дадатковых мытных пераходных пунктаў.

Для таго, каб без перашкод перасекны мяжу, неабходна было мець пры себе пашпарт і даведку аб тым, што на тэрыторыі суседніх дзяржавы ёсьць магілы продкаў.

Пад час свята дадатковымі пераходамі скрысталі звыш 4 тысячу чалавек.

Рух дзволены

з запаленым святылом

З першага лістапада на тэрыторыі Беластоцкага ваяводзтва падчас восеньскага-зімовага пэрыяду ўведзены абавязковы рух усіх відаў транспанту з запаленым бліжнім святылом. Таксама пастанова абавязуе кіроўцаў замыкаць на сабе абарончы пас.

Гэта толькі першыя крокі дарожна-паставай службы ў пошуках сродкаў для зыніжэння колькасці дарожных выпадкаў. Міліцыяны й надалей будуць шукаць іншыя эфектыўныя шляхи, павышаючыя бяспечніцу руху. Як сведчыць вынікі статыстыкі — летасць тагі прэвэнтыўныя меры перасцярогі на 20% звычайнілі колькасць трагічных выпадкаў на шляхах Беластоцкіх выхавання ў гэтую небяспечную для руху пору года.

28% ад мінімальнай рэнты

Днямі на тэрыторыі Польшчы пачалі дзейнічаць пастановы ўраду аб падвышыць рэнты для цяжарных і кормячых маци. Падвышку будуць атрымліваць кабеты з чацвёртага месяца цяжарнасці да народзін, і далей да шасці месяцаў выхавання дзіцяці.

Дарэчы, падвышку не павінна перавышаць 28% мінімальнай рэнты.

Г. У.

Прамоўцы выказвалі пажаданьні, каб сёбры філіі актыўнай удзельнічалі ў сродках масавай інфармацыі ў гэтым самым спрыялі б папулярнасці ідэі БСДГ у рэгіёнах. Лейтматыкам прагучала пажаданне — паглыбліцца прыязнія контактамі з кіраўніцтвамі вытворчых прадпрыемстваў і з камэрцыйнымі структурамі на Гарадзеншчыне.

Пасля дыскусіі пра наддённае жыццёўлад, высьветлення некаторых спрэчных пытанняў была ўнесена прапанава абраць старшину філіі. Паўторна, на гэты пачасны пасад абрани спадар М. Патрэба.

I. МАГІЛЕВЕЦ.

Баўсюка 11 чалавек добраахвотна ўступілі ў шэрагі БНФ. Напрыканцы паседжаньня была прынята рэзолюцыя аб зяднанні новаўтворанага падраздзяленія з суполкамі БНФ на Гарадзеншчыне, а таксама быў абрани старшиня раёна, ім стаў спадар Віктар Рыжко.

Г. У.

12—18 лістапада 1993 года

2

ПАЛІТЫЧНАЯ СЦЭНА

Да харектарыстыкі палітычнага становішча ў краіне

Паважаныя спадарыні і спадары.

Становішча ў дачыненях улады і ў эканоміцы, якое склалася цяпер на Беларусі, бярэ свой пачатак яшчэ з 1990 года. Менавіта з той пары, калі, абапіраючыся на антыдэмакратичны закон пра выбыры і валодаючы паўнотай таталітарнай улады, кіруючая камуністычнае наменклатура выйграла выбары. Стала зразумелым, што па парадынанні з суседнімі краінамі, дзе наменклатура не атрымала такої татальнай перамогі, Беларусь правальваеца і асуджана на непазыбжную страту ўсіх сваіх перавагаў і стартавых магчымасцяў, на адставаніі і закрыцце самастойнай перспектывы.

У выніку дзеянасці наменклатурнага ўрада і Вярхоўнага Савета Беларусь застаецца па сёньняшнім дзені на становішчы «поўдзяржавы»; рынковыя реформы затарможаныя, пытаныне з зямлём і проблема замежных інвестыцый не вырашаная, падатковая сістэма — антырынковая, антывытворчая, антызанемічнае, сацыяльная палітыка прымітыўная, культура ў стаНЕ занядбаныя, але самае галоўнае праваленая фінансава-кредытнай палітыка. Фактычна дзяржава-кредытнай падыходу тут ў фінансавай галіне прынцыпова николі не было. Усе неабходныя, нават элементарныя прапановы Апазіцыі па ўпрадыканыні фінансава-кредытнай сістэмы, падрыхтоўцы да ўводу нацыянальнай валюты і г. дг. адкідалі адразу, альбо з палітычных меркаванняў, альбо па прычыне непрафесійных дэпутатаў. Дзяржава без сваіх паўнавартасных грошай нармальная існаваць ня можа, эканоміка не дзеянічае, прыватызацыя не магчымая. Тым ня менш наступак усялякам здаровому сэнсу і грамадзкай неабходнасці і ўрад, і дэпутацкая большасць Вярхоўнага Савета зрабілі і робяць усё, каб не дапусціць уядзення беларускай валюты, паставіць на ногі эканоміку і дзяржаву.

Быў прыкладзены максімум высілку, каб перашкодзіць прынцыцу канструк-

«Чырвоныя» за СССР і сацыялізм

Для большасці менчукоў 7 лістапада быў звычайнім выхадным днём, некаторыя нават забыліся, што ён на працягу 74 гадоў быў сувязочным. Але ж ёсьць людзі, для якіх ён застаўся «чырвоным днём календара». Члены ПКБ, ДСПС, Саюза афіцэрў, пераважна пенсіённага ўзросту і іншых пракамуністычных арганізацый правялі ў парку імя М. Горкага мітынг. Перад гэтым яны, ня маючи дазволу ўлад, прыйшли на плошчу Незалежнасці, дзе пад музыку духавога аркестра ўсклалі кветкі да помніка Леніну, спявачы рэвалюцыйныя песні, прыйшлі па праспекту Ф. Скарыны.

У парку яны знялі са слупа гэрб «Пагоні», дэмантуючы гэтым сваю непавагу да дзяржавных сымболяў Беларусі.

Перад прысутнымі на мітынгу, які працягваўся паўгадзіны, выступілі лідэры ПКБ. Яны патрабавалі аднаўленчы СССР, упершыню аўбінаваці дэпутацкі корпус Вярхоўнага Савета у здрадзе і запатрабавалі замены ўрада і перабываара парламента, спадзяючыся перамагчы на іх.

У канцы мітынга «чырвоныя» прынялі рэзоляючы, у якой заявілі аб адданасці ідэалам сацыялізма, заклікалі аб ўдзеніца супраць дыктатуры (якое? — А. Д.), патрабавалі вярнуць рэспубліку на сацыялістычны шлях развіцця грамадзтва, зрабіць 7 лістапада ўсенародным съятам.

А. Д.

Камуністычны мітынг

7 лістапада на плошчы імя Леніна адбыўся мітынг, зарганізаваны Партыяй камуністаў Беларусі і прысьвечаны 76-м угодкам кастрычніцкіх падзеяў, якія адбыліся ў Рэсей ў 1917 годзе.

Як звычайна, сабралася купка пэнсіянераў з чырвонымі сцягамі, партыйныя дзеячы і нешматлікія зяякі. Ізноў ганілы Ельцына, Шушкевіча, БНФ, пагравалі за аднаўленчы СССР, КПСС разышліся.

Дарэчы, узмачняльнік ўстанаўліваў сам начальнік гарнізоннага Дома афіцэрў маёр Латышаў, а замест нарада міліцыі прысутнічаў генэрал Гудзей. Праўда, у цыркільным. Затое — з сваім намеснікам.

(Ір.)

тыўных прапаноў дэпутацкай Апазіцыі аў баліўна-энергетычным забесьпячэннем (стварэння другіх і трэціх крыніц пастаўшчыкоў, пакдлючэння камерцыйных структур) і г. д.). У выніку ўжо летам 1993 года Саўмінам быў створаны паліўна-энергетычны голад на Беларусь. Выходу з яго ўрад ня быў, хоць і вымушаны быў часткова пайсці на ўступкі патрабаваным Апазіцыі — адміністраціўныя пошліны і ліцензіі на ўвоз нафты і дазволіце яе ўвозіць камерцыйным структурам.

Стала вядома, што плаата Рэсей за газ пакрываеца ў валице за кошт заходніх краін, якія транкырацца не па прызнаныні. У краіні палітыцы ўрада, як і в аўсім астатнім, дамінует падыход дачаснасці і безадказнасці. (Аддавацца жа пазыкі прыдзецца іншаму ўраду). Я ўжо не кажу пра то, што нікакі платы з Рэсей за перапампоўку ёй газу нафты праз нашу тэрторыю і праз нашыя трубаправоды былы ўрад БССР не бярэ, зрешты як і за карыстаньне нашымі дарогамі, паветранымі шляхамі і г. д.

Вынікі такой недзяржавай, непрафесійнай адміністратарскай палітыкі дрэнныя. Беларусь страціла і прадаўжае губляць свою маймасць, каштуюнасць, капітал, фактычна ліквидавана эканамічная стартавая перавага Беларусі, якую існавала ў 1991 годзе ў парадынанні з нашымі суседзямі. Не праведзеная структурная перабудова эканомікі ў інтарэсах нашага грамадзтва. Аддасцьць нацыянальнай валюты, рынковых реформаў, прыватызацыі, нармальных зямельных дачыненій і дачыненіяў уласнасці, плюс нічым не аблежавана раскрыданье дзяржавай маймасці і нацыянальных бағаццяў, рабаўнічы для Беларусі кліринг і разлікі з Рэсей, навязаныя расейскім кіраўніцтвам і прынятые беларускім урадам, — усё гэта прывяло да таго, што наша дзяржава за два гады такой дзеянасці ўраду і дэпутацкай большасці Вярхоўнага Савета склалася з передавых пазыцый і стала адставацца нават ад Рэсей. Я ўжо не кажу пра краіны Балты, якія цяпер мінаюць першы рубікон цяжкасцяў фармаванья рынков эканомікі і пасляпахова кронача да нармальнага ўзрэпіскага існавання.

Матывы антынацыянальнай палітыкі кіруючай наменклатуры і паводзінаў ураду добра вядомы. Імкнучыся захаваць сваю ўладу, сумясяціць несумяшчалнае — адміністрацыйную сістэму і адміністрацыйную эканоміку з рынкам і не ставачы ніякіх перспектыўных дзяржавных задачаў (акрамя, вядома, задавальнення ўласных інтарэсаў), старое «кіраўніцтва» Беларусі зайдло ў тупік, стала банкрутам, але раптам і са страхам усыядоміла, што СССР больш няма, што на Москву ўжо не спашлешіся і адказаць перад грамадзтвам за ўсе свае дзеяніні, за дрэнныя вынікі сваіх дзеянасці і квазілітку прыйдзеца ім самім. Ім і нікому больш.

Гэта адна з прычынай (бадай асноўной) капітулянцкага павароту ўраду і большасці белкамменклатуры ў бок Рэсей. Другой прычинай стала ажыўленне камуністычнага, імперскага рэванышыму ў Расейскай Федэрэцыі, дзе гэту палітыку ўзначаліў былы расейскі Вярхоўны Савет. З лета 1992 года мы мелі магчымасць назіраць, як адпрацоўваўся расейскі камуністычны цэнтар на Беларусі. Рэарганізуючыца структура Саўміна па ўзору ЦК КПБ. Там утвараючыся розныя ўпраўленні і аддзелы, павялічавацца штат чыноўнікаў і саветнікаў ў ліку народных дэпутатаў пракамуністычнай арыентацыі, потым з'яўляючыся нават дзяржаксратары накшталт былых сакратараў ЦК. У выніку міністры, зацверджаныя Вярхоўным Саветам, апынуліся ў падначаленіні гэтых нелегітимных структур і асабаў. Савет Міністраў перастаў быць Саветам міністраў, перастаў лічыцца легітімным урадам.

Настаны крок. Былыя палітруки, што атрымалі пасады ў гэтym «структурным урадзе», пачынаюць па прыкладу краінаў Балты і Масквы ствараць грамадзкое апрышча кіруючай наменклатуры — нешта накшталт «інтэрфронта», Каардынацыйнага Камітэта, перайменаваны потым у «Народное движение», куды ўваішлі ўсе камуністычныя і пракамуністычныя арганізацыі, праймпэрскія фантомы, так званыя баталісты, марыністы, язвягі і, як паведалі, нават скіфы і готтентоты. Зразумела, што ўсё гэта мішура для прыкрыцца камуністычных арганізацыяў, каб свабодней было манеўраваць ураду.

У гэты час па адпрацаваным у іншых месцах сізяну з'яўляючыца і пачынае раптам узмоцнена паўтарацца сцягі.

ДАКЛАД З. ПАЗЬНЯКА НА КАНФЭРЭНЦЫІ НЕКАМУНІСТЫЧНЫХ І АНТЫІМПЭРСКІХ СІЛАЎ НА БЕЛАРУСІ 16 КАСТРЫЧНІКА 1993 г. У МЕНСКУ

дзякуне пра неабходнасць двухмоўя. Дарэчы, з усёй камуна-імперскай палітыкай (як і іншыя метады зынавагі мовы) гэты прыём найбольш подлы, бо вядзе да абавязковага расколу нацыянальнага грамадзтва і стварае ўмовы для грамадзянскай вайны.

У гэты ж час восеньню на сесіі Вярхоўнага Савета пачынаюцца першыя нападкі на нейтралітэт і зневажэнне дзяржаўных гісторычных сімвалau Беларусі. Выказваючы думкі аб пагрозе нападу блоку НАТА на Беларусь і аб неабходнасці ўступаць у ваенны саюз і ў калектыўную бясыпку з краінамі СНД. 29 кастрычніка нападкамі на закон пра грамадзянства, зъяўляючы імкненіі да рэзіў прынятага заканадаўства, скасаваны дэмакратычных палажэнійнай. Пачасціліся канкты з расейскімі камуністамі, ставіцца пытаньне аб скасаваны беларускіх пагадненійнай, або канфэдэрациі Беларусі з Рэсей, або зыніці Старшыні Вярхоўнага Савета як аднаго з удзельнікаў пагадненія ў Віскулях.

Перамога Ельцына на реферэндуме ў Рэсей ў красавіку 1993 г. нанейкі момент прымыніла рэванышыкую актыўнасць на Беларусі. Але ўжо ў трапені стала зразумела, што расейская чырвона-карычневая экстремісты разам з Вярхоўным Саветам Рэсей ўзялі кірунак на рашучыя і крайнія сілавыя дзеяніні, дзе Беларусь рыхтавала ролю камуністычнага плацдарма маскоўскіх бальшавікоў і імпэрыялістай.

Падзеі разгортваліся даволі планамерна. Рыхтавалася агульная акцыя ў Рэсей і Беларусь па аблежаванні прэзідэнцкай улады, рэзімітаў СССР і ліквідаціў дзяржавай незалежнасці Беларусі. Пра гэта голаса сталі гаварыць дэпутаты пракамуністычнай большасці; яны ўступаюць у адкрытыя хайрусы з Хасбулатавым і расейскімі экстремістамі, ўдзельнічаюць у правакацыйнікамі гангрэзі камуністычных сілаў у Менску да зневажаеца наша дзяржава і прымаючы разлікоў ў якасці грамадзкіх аргументаў для будучых урадавых і палітычных раешэній. Адчувавацца стаўка на сілу. Сыплюцца пагрозылівія і прэтэнцыёны заявы.

А што ўрад Беларусі? Урад спрыяе ўсюму гэтаму шабашу, забаране ўрадавым беларускім дэмакратычным мерапрыемствам і, што ўжо зусім фантастычнае, нават адміністрацыйную сістэму нацыянальнай гісторыі беларускага народа, пра што засведчыў у сцэпцыяльнай заяве. Старшыня Савета Міністраў Кебіч у гэты час публічна ахайвае СНД, раскайваеца ў беларускіх пагадненійнай, выступае за аднаўленчы Саюз, за дзяржавную інтэграцыю з Рэсей. Разам з Чарнамырдзінам і Кучмай прапаноўвае заключыць то чарговыя «жанамічны саюз», то ўвайсці ў нову рублёвую зону, то падпрадкаўвацца расейскому рублю, расейскаму банку, расейскому законам, расейскому бюджету і «сувэрэнна» існаваць разам з Рэсей.

Апошні план абазначае не што іншае, як поўную ліквідацыю беларускай дзяржавай незалежнасці, праграмаванне поўнага разбурэння нашай эканомікі, выпамоўванне рэсурсаў, маймасці і капіталу, згортванне беларускага бізнесу і падпрымальніцтва з падпрадкаўвай. Адчувавацца і не трэба будзе нікіх палітычных раешэнійнай, акупацыйной, запальваныя дамовай вайны. Ціха і непрыкметна беларускі народ перастае быць уласнікам свайм маймасці і гаспадаром на сваёй зямлі і ўсюму тэатру змаганняў.

Сёняння, цяпер, першачарговая задача — адстаку антынацыянальнага недзеядзялнага ўрада. Трэба пры гэтым мец на ўвазе, што пракамуністычнае большасці Вярхоўнага Савета абапіраеца, перш за ўсё, на ўрад і залежнае ад яго. Адстаку ўраду аблегчыла выбары.

Да выбараў павінен дзейнічаць пераходны кааліцыйны ўрад некамуністычных антыімперскіх сілаў. Трэба разумець, што ў Беларусі не можа існаваць кааліцыйны ўрад з узделам камуністаў. Гэта супярэчыць патрэбаме рэчай. Камуністы на Беларусі выступалі і выступаюць супраць сінаваныя беларускай дзяржавы і яе зневажаеца, супраць беларускага культурна-нацыянальнага адраджэння, дзяржавай-нацыянальнага гісторыі, школы і ўвогуле супраць усяго беларускага. Гэта пачварны прыклад, адзіны ў сваім родзе. Не могуць кіраўца дзяржавай людзі, што выступаюць супраць дзяржавы. Дзяйнасць такіх арганізацыяў у нармальным грамадзтве недапушчальная і павін

12—18 лістапада 1993 года

ГРАМАДЗТВА

На Дзяды

2-га лістапада на Дзяды, на дому, дзе месцыца Саюз паліакаў на Беларусі ў Горадні, ўрачыста адчынена мэмарыяльная шыльда, прысьвеченая палікам, якія загінулі ў стаўніскіх лягерах. Размова на адкрыцці аднак ішла таксама пра беларусаў, яўрэяў, іншых ахвяраў рэпрэсій. Выступілі ня толькі палікі, але і беларус сп. Жук — ад вабласной арганізацыі таварыства рэпрэсіраваных асобаў і сп. Баярскі — ад яўрэйскага культурнага таварыства. Асьвяціў шыльду ксёндз Ю. Трубовіч.

С. А.
Фатографаваў
А. УЛАДАСЕВІЧ.

«Перакваліфікацыя»

Памятаеце знакаміты лёзунг часоў развітога сацыялізму: «Кожнаму савецкаму грамадзяніну — дыплём аб сярэдняй і вышэйшай адукацыі!» Бацкі адсыпалі вучыцу сваіх дзетак, толькі б тыя не адмаліліся афорызмамі.

Савецкая сістема каваць дыплямаваных спэцыялістуў сканала. І ў сёньняшнім вірлівым жыцці тыя, хто некалі атрымаў дыплём інжынера, педагога, лекара, спрабуючыя скарыстаць свае веды і здолнасці ў іншым кірунку. З Аляксандрам С., які таксама змяніў прафесію, пагутарыў кар. «Пагоні».

— Аляксандар, Вы сёньня презыдэнт зневенгандлёвой фірмы, а кім працавалі раней?

— Я нарадзіўся ў сям і мэдыкаў. Тата працеваў галоўным лекарам вясковага шпіталю. Мяне змалку арыентавалі ў служкі Гіпраката. І зь мяне атрымаўшы ўрач. У 1985 годзе я скончыў Гарадзенскі дзяржаўны мэдыцынскі інстытут і начаў працеваць хірургам-уролагам у вабласным клінічным шпіталі. Праз пэўны час двойчы ездзіў на спэцыялізацыю да Менску. Але з цягам часу мне стала відавочна, што ў любую справу неабходна ўкладаць душу. Зрабіць жа гэта, а я не баюся выраза, ў плянава-бюджэтнай мэдыцине, дзе амаль усе хваробы распісаны на ложкадні без уліку гісторыі паходжання захворання, узросту хворага, немагчыма. Спадзяваца на істотны перамены і чакаю, што назаўтра нешта будзе інакш пры існуючай сістэме народавяддзя — марна.

— Таму Вы вырашылі пакінуць прафесію?

— Эта толькі адзін бок проблемы, які відаць найперш. Я ж пакінуў сваю прафесію па некалькі, як бы мовіць, парамэтрах. Па-першое — я аддаю перавагу ў любой працы асабістай ініцыятыве, уласнаму інтарэсу. Напрыклад, — я працяжу дзевяць хвораму, скажам, нейкія адметныя лекі. У адказ чую, што гэта дыфіцыт ці занадта каштоўны лек, якога без дазволу галоўнага ўрача нельга прызначаць. Атрымліваецца нямая сіца — ад мяне з аднаго боку патрабуюць зьніжэйшыя ложка-дзён, а з другога, спасылаючыся на кошт, слабое фінансаванье, дыфіцыт, стрымліваючы мае выслікі. Я раней згадаў, што двойчы ездзіў на курсы падвышкі кваліфікацыі. Пра якіх прафесій рост можна мовіць, калі лекар павінен у сваёй працьцы прыладкоўвацца да дыфіцыту неймін загадам. Тым больш ведаю, што, каб дапамагчы хвораму, гэты лек ці фізэпрацэдура неабходны. Таму маніці і выкручвацца перад хворым не было асабілава жадання. Па-другое — я лічу, што за сваю працу атрымліваў недастатковая. Існаваць на гэты мізэрны заробак было б съмешна. Выйсьце падказаў сам час — заснаваць сваю спраvu. Збудаваць ўласны шпіタル ці хоць адчыніць невялікі габінет для прыёма хворых, у нашай сувэрэнай дзяржаве на рэальнай. Аблічыўшы ўсё, вырашыў пасправаўваць свае магчымасці ў камэрці. Спэціялізацца, як гэта наважыўся рабіць некаторы мае калегі, мне было сорамна. Наадварот, хацелася распачаць спрабаўдную спраvu. І спраva па густу знайшлася.

Напачатку папрацаўваў агентам у адной зневенгандлёвой маскоўскай фірме. Набраўся неабходнага вопыту, як рабіць зьдзелкі, браців крэдыты, праводзіць іх праз банкаўскую рахункі, і распачаў сваю гандлёвую эпаплю. Зарас, фірма, якую узначаліў, мae шматмілённы абарот

капіталу ў Рэспубліку. Летуве ѹ таксама ў краінах Эўропы. Па вядомых прычынах не называю лічбу гэтых капіталаў, але ведайце, што гэта нямала.

— З кім найлепш весьці Вашай фірме справы?

— Мы не аддаем каму-небудзь перавагу. Нашы інтарэсы маюць адноўлекавыя ўмовы развязвіцца як на Усходзе, так і на Заходзе. Праўда тут хацелася б зрабіць адно ўдакладненіне. У Рэспубліку наш інтарэс наўпешні скіраваны на прадпрыемствы, дзе набірае хуткасць канверсія. Тут можна лёгка знайсці паразуменіе, шмат цікавага, сучаснага тавару, які, дарэчы, мае

добры попыт у Эўропе. Для таких прадпрыемстваў мы дапамагаем знайсці рынкі збыту прадукцыі, шукам ім крэйніцы, сыварыні, дапамагаем знайсці інвестараў. Гэта вельмі выгодна ўсім. Прадпрыемствы не маюць клопату з реалізацый вырабаў, з набыццём новых тэхнолёгій і многага іншага.

— Вашы дзейнейшыя пляны?

— Назыўбіраць сродкай і збудаваць ў Гарадні прыватны, платны шпітал.

— Дзякую Вам, Аляксандар, за гутарку. Й будзем спадзявацца, што Вашы задумы спраўдзяцца.

Распытаў Г. АСТРОУСКІ.

Урад узбройваеца

Я вядома, у апошнія дні каstryчніка ў Горадні знаходзіцца З. Пазыняк з групай дэпутатаў парлямэнцкай апазыцыі. Мы ўжо паведамлялі аб tym, што ён выступіў на адкрыцці мэморыяльнай шыльды, прысьвеченай М. Ткачову. Спадар Пазыняк выступіў таксама перад грамадзкасцю. Перадусім ён зазначыў, што ягоныя прагнозы наступнай палітыкі ўрада, з якімі госьці выступілі перад гарадзенцамі кірху больш году назад, на жаль, спрайдзіліся: няма нафты сваёй, якія вырашана пытаныне з энерганосцібітамі і г. д.

Наибольш цікавым, аднак, было паведамленне З. Пазыняка аб tym, як наш урад сёньня съпехам узбройваеца на капыл, як гэта рабіў զазублатускі Вярхоўны Савет у Маскве. Па-першое, пасыль забойства Арцымені, Кебіч пачаў ствараць батальён аховы Саўміна з 750 жаўнераў. Па-другое, падпарадковаваць сабе ўнутраныя войскі — самыя дысцыплінаваныя, дзе на-

ма анікага дэзэртыстра (ва Узброеных сілах — 1000 уцекачоў). Па-трэйце, урад падпрадкаўвае сабе менскі Амон — яшчэ 750 жаўнераў, па-чацьвёртве, падрыхтавана пастанова, паводле якой усе савецкія чыноўнікі — ад сельсавета да Саўміна змогуць займець уласнай зброю... Виснова: урад хоча узяць ініцыятыву ў свае рукі — расpusцыць Вярхоўны Савет і ўласнаручна правесці выбары. Магчыма нахват — у самыя бліжэйшы час.

Спадар Пазыняк сказаў, што на сесіі ВС апазіцыі запатрабуе адстайдкі Кебіча. Прычым ёсьць надзея на падтрымку з боку парлямэнцкай большасці, частка якой пераканалася ў банкротстве палітыкі ўрада. Замест кебічава павінен быць створаны кааліцыйны урад, задача якога — захаваць дзяржаву: распачаць рэформы, увесці валюту, падрыхтаваць правядзеніе новых парлямэнцкіх вырабаў. Інакш нашыя ўрадоўцы на чале з Кебічам зыніччаць незалежную Беларусь дзяржаву.

П. ГРЕЦКІ.

Беларускія генэралы аддаюць перавагу «Пэжо»

У актавай залі Гарадзенскага памежнага атраду адбылася сустрэча высокапастаўленага генэрала цэнтральнага штабу Беларускага памежнага войска з афіцэрамі й прафаршчыкамі. Генэрал распавялі прысутнім аб перспектыве памежнага войска, яго рэарганізацыі і аб контрактнай службе ў памежным войску, якое мае пачацца нібыта з траўня наступнага года.

На дзіве генэрала, афіцэры бадай яго не слухалі, а паглядалі ўбок

новенькага легкавіка маркі «Пэжо». Жадаючы задаволіць інтарэс падначаленых, сталічны госьці патлумачыў, што легкавік каштуе 15 000 даляраў. У залі на хвіліну ўсё замоўкла, а затым, ужо пасля сустрэчы, памежныя афіцэры круцілі галовамі і шапталіся — вось куды зынікаюць валютныя сродкі, якія ў якія падатку зьбіраем на кантрольна-правпускных пунктах.

Г. У.

Двухмоўе па-ваўкавыску

Ёсьць у Ваўкавыску раённая газета, і мае яна беларускую назыву «Наш час», але на гэтым уся беларускасць гэтага выдання заканчваецца. Рэдка можна сустрэць у ёй невялікі артыкул ці засцімку на дзяржаўнай мове, а часцей за ўсё — на замежнай. Можна было бы парадавацца за ваўкавысцю, каб гэтай замежнай была французская ці, скажам, ангельская, бо такая з'ява съведчыла б пра высокую адукаванасць і культуру жыхароў горада

і раёна. Але такой замежнай мовай з'яўляецца расейская, а гэта ўжо ў наш час съведчыць не пра культуру, а пра безкультур'е. Бо трэба быць па-сапрайднаму безкультурным, каб навязваць вольнаму народу чужку мову, трэба страйці ўсялякую павагу да сябе й да свайго горада, які стаў ля вытоку ВКЛ, горада, які ў старожытнасці аховаў волю, незалежнасць і мову вялікага беларускага народа, каб выдаваць адзінную газету на чужкай мове.

Рэйнны савет выдзяляе сродкі на яе выданне з мясцовага бюджету. Гэта значыць, і ваши гроши, паважаныя ваўкавысцы. Гэта значыць, што мы з вамі плоцім

Пры сацыялізме жыць таніней, бро нішто нічога не каштуе

Раней як было з цяплом ды вадой? У адных дамах цяклі з кранаў толькі летняя, а ў другіх — кіпень, прычым замест халоднай вады таксама. У адных батарэі ледзьве ліпелі, а ў другіх сярод зімы кляліся спаць з расчыненымі вокнамі. Гроши за паслугі з усіх спаганяліся аднолькавыя. Званкі ў інстанцыі нічога не давалі, бо паускнда, уключнаў у Горадні, панаваў сацыялізм...

Ажно нараэшце наш беларускі ўрад пачаў каstryцаўца свае сацыялістычныя пераконанні ды звычкі, выдаўшы пастанову: падаваць у дамы гарачую воду ды цяпло залежна ад вулічнай тэмпературы. Гістарычная пастанова! Паводле яе ў Горадні будзе імкнунца, каб у кватэрах было не халаднай 18 градусаў.

Дзяржава нас дагэтуль «шкадуе», бо яна яшчэ сацыялістычна. У каstryчніку мы плацілі за спажыванье куба вады 10—15 рублёў (цяпер будзем — удвая больш, а сапраўдны кошт быў 1000 рублёў, а будзе — 1500). Каравац, мы пачынаем — у пракцэнтах да сабекошту воды — плаціць усё больш, але асноўнае нам паку пагаша родная дзяржава.

Каб нас не рабавалі уесь гэты час, а плаціць па-людзку, не страшна было б і плаціць за воду па сабекошту. Мне скажуць: а ці знаеце вы, колькі ў той Амэрыцы або Англіі ў месяц плоціць за цяпло ў воду? Ня знаю, але ведаю, што тамака, па-першае, людзямі плоціць па-сапрайднаму, па-другое, сабекошту ніжэйшы, дзякуючы сучасным тэхналёгіям, а па-трэдзе, кожны плоціць толькі за сябе, бо мае ў кватэрах лічыльник цяпла, воды, газу.

Мы ўесь час жылі ў СССР. Краіна была багатай. Людзі былі таксама багаты — «духуноў», а матэрыяльна бедны. Нішто нічога не каштавала! Ні мазгі, ні праца, ні бэнзін або вада. «Эканоміка павінна была быць эканомнай», але гэткай не была. Краіны былі ненадзейнымі, уесь час цяклі. Весь час прыехаў. Цяпер дзяржаве — каб не марнаваць воду ды іншага, і нам — каб плаціць толькі за сябе, — як паветра неабходны ў кватэрах лічыльникі... Шкада, што няма болей правячай КПСС, яна на бам «дакладна» паведаміла ў дзіве тысячи якім годзе можна на іх спадзявацца. Сёньня акізваеца, адзін толькі лічыльникі газу каштуе 40 даляраў! Прыймі, на Беларусі ў іх не вырабляюць. Анікіх.

Як наш сацыялістычны ўрад думае вырашаць гэтае бадай невырашальнае пытаньне? Час падкажа, што ўрад засеў надоўгай ўсур'ёз. А пакуль адзін узорна-паказальны дом абсталяваў за кошт дзяржавы ў Горадні. Ура! Будзе што паказаць замежным гасцям... Канешне, можна, успомніць пра сваё піянерскае дзяцінства й заклікаць самога сябе ашчаджаци кожную краплю воды. Але як? Калі ў кожнай другой кватэре хранічна працякаюць краны, бо яны — савецкія.

Пакуль цеплазабеспечальныя пункты горада маюць 70—80 пракцэнтаў ад нормы паліва, але ў некаторых з гэтых значна горшы. Ни выключана, што ўзімку па часе дзяржавеца (як і ўлетку) адключаць паводле граф

12—18 лістапада 1993 года

ВОДГУКІ

Гульні з пераапрананьнем

Людзі так да іх прывыклі, што перасталі заўважаць іхня злачынствы...

Ф. Рабле.

Пасыль таго, што ўжо зроблена ў справе адраджэння, мы зноў аптынуліся ў становішчы, калі беларусу ў свай Ѵацькаўшчыне імя куды падаца («Куды падзеца беларусу!») — В. Задаля, «Пагоня», № 3, Разьбішы руки, мы разгублены пытаем, што рабіць, хто вінаваты й ці можна наогул гаварыць аб нейкім адраджэнні.

На апошніе пытанніе з сумам самі сабе адказваєм, што можна, вось толькі аб чым адраджэнне!

З ПОСЬПЕХАМ адраджаецца нацыянальны дух польскага насельніцтва Гарадзеншчыны нярэдка разам з дёнімі прэтэнзіямі на яе тэрыторыю і непавагай да ўсяго беларускага.

Абірае застаўшася пер'е, падмыўшыся пасыль перапуду, кампартыя: адраджае сваё незаспакоенае імкненне да ўлады.

Адраджаецца аптыт нашых суседзяў на зямлю Беларусі, а адпаведна тому, як ён разгульваецца, расце непавага да беларусу ў гэтых дзяржавах.

Але ж самае балючое — гэта адраджэнне савецкай абыякаўшчыны ў роднай дзяржаве да свайго «грамадзяніна». І не памылкова гэта слова ўзята ў двухкосьце. Грамадзянін — гэта той, дзеялікі існуе дзяржава, і той, хто вызначае сукупнасцю сваіх інтарэсаў палітыку гэтай дзяржавы. У Беларусі ж палітыку вызначае чыноўнік. Дзеля яго існуе дзяржава, якія маневіта яго інтарэсы абараняе. Мы, астатня большасць, — маўкліве быдла, якое азначаюць словамі «народ» ці «населеніцтва». І калі гэты народ пычынае выказваць нездаволенасць палітыкай сваіх дэбрадзеяў, яму з цынічнай пагардлівасцю кідаюць: «Вы нічога не разумееце».

Не разумее беларуская маці, што яна ўсё жыццё павінна быць удзячна роднай уладзе за тое, што апошнія ніколі не ведала, як цякка ёй было выхаваць сваё дзіця, за дармовую адукацыю й лекі, што апложваліся з яе ж кішні, за тое, што дзяржава адабрала ў яе шчасльяве мачынства, цягнучы з яе жылы на працы, нэрвы ў чэргах, здароўе ў тым, што завещае кватэрай. Гэта ўлада апсыла прынесла яе дзіця ў ахвяру Чарнобылю. Гэта яе дэцім дзяржава будзе разлічвацца за рэжі-памыніцы, за вялізную хімкамбінаты, якія абкружылі ўсю Беларусь, за мудрагелістую палітыку сёньняшніага ўраду.

Не разумее і беларускі бацька, што працаець трэба сумленна і якасна, а грошы атрымліваць як мага менш, што чалавече існаваньне — недазволеная раскоша, што паважае сябе — гэта простицяга інтарэсам дзяржавы.

І кожны раз, калі ўжо немагчыма цярпець гэтае жывёльнае існаваньне, мы выпліскавем горач зусім не на тых: бессаромныя расейцы вінаваты, і хітрыя халы, і яўрэі з летувісамі — усе абраюць дурнога мужыка-беларуса.

Такія думкі вельмі добра падобныя, таму што яны адводзяць увагу ад супрадуктных віноўнікі, чыноўных асоб рознага рангу, якія эканоміку і культуру.

Справа беларускага адраджэння таксама робіцца ў большасці іх рукамі. У якім яна стане — мы бачым. І трэба пагадзіцца з Валерым Задаля, што даўно ўжо, і асабіў сёньня, надышоў час бараніць сваю нацыянальнасць, нацыянальную годнасць і гонар. Але ж, паданішаму, ад каго бараніць, а па-другое, ці можна бараніць дом, у якім ты не гаспадар, зямлю, якую табе не належыць, годнасць і гонар, якія ў большасці адсутнічаюць.

Усеагульнае халопства насельніцтва — гэта вынік унутранай палітыкі ўсё той жа дзяржавы. Атрыманы сувэрэнітэт — гэта

сувэрэнітэт беларускага чыноўніка, вызваленіе з-пад некалі магутнага цэнтра — Масквы. Краіна і чалавек у ёй сталі ўласнасцю толькі беларускага бюрократу, якую ён можа прадаць, дараваць ці зімічыць.

І таму ўсё часцей і часцей мы выклікаем у насельніцтва непавагу сваімі жалобнымі песьнямі і жабрацкім скавананьнем перад уладатрымальнікамі. Прыйшоў час аразумець, што чыноўнікі менш за ўсіх зацікаўлены ў тым, каб ствараць умовы для развіцця незалежнай, паважаючай сябе, сваю зямлю, як гісторыю асобы. Такі чалавек — пагібель для існуючай систэмы. І яна зрабіць ўсё, каб такіх людзей было як мага менш. І ўжо рабіць, прыкрышыўшы лозунгам нацыянальная адраджэння, зінічаючы у корані саму ідзю.

З ВЕРНЕМ. увагу толькі на адзін з баскіў нашага грамадскага жыцця: на тое, як ажыццяўляецца пераход да нацыянальнай школы у Горадні. Чаму школа?

Менавіта сюды ўскладзена асноўная цяжкасць справы беларускага культурнага адраджэння. Пё-другое, школа пакутуе ад тых жа хвароб, што і грамадзтва, толькі куды цяжкі. Тому манлівая сутнасць адраджэнчага пафасу чыноўніка тут раскрываецца дастакова поўна. Есьць і трэцяя прычына: кожная ўлада, кожны паважаючы сябе палітычны рух вядзе барацьбу за права вадоцца пакаленіем і пачуццём падрастаючага пакаленія. І тут, як ніде, бачны спарадычны мэты, якімі кіруючыя трymaючыя ўладу палітыкі. На ўспамін прыходзіцца ізвесцкая філязофія, аднаго з герояў вядомага рамана У. Караткевіча: «...забяры дзяцей, прымусь іх з самага пачатку думаць па-свойму, забі ерась гуманізму яшчэ ў наўсці, няхай сабе і самай вялікай хлусніней. Тады межы не спатрэбляцца».

На першы погляд пераход да нацыянальнай школы ў Горадні ідзе больш менш пасыплюва. Кожны чыноўнік ад адукацыі прапануе вам цэлы шэраг прыкладаў гэтага: асноўная большасць школ перайшла на беларускамоўную выкладаньне, ствараючы школы паглыбленага выучэння роднай мовы і літаратуры, заснаваны беларускі ліцей у СШ № 22 і г. д.

Але ж добрымі намерамі нашай адміністрацыі часцей за ўсё будзе дарога ў пекла. Адчуўшы змену палітычнага паветра малыя і велькія бюрократы ад школы кінуліся працоўці ў сваёй парадії нацыянальной палітыкі. Але ж адразу адзначым, што анікіх прынцыповых змен не адбылося. Па сутнасці яна застаецца той жа, што й была ў савецкі час, і выконвае грамадскі заказ гэтага часу, які бы шыльдай яе ня прыкрылі.

Нагадаем, што савецкая школа вядзе адлік свайго існавання з моманту, калі ў пачатку XIX ст. расейскай манархіі стаў патрэбны рэцыяналыстыкі і надзвіні механізм падрыхтоўкі буйных і малых чыноўнікаў для таго, каб кіраваць вялізной краінай, і калі за ўзор была ўзята прусская сістэма адукацыі, нівеліруючая чалавечую асобу, накіраваная на падрыхтоўку бязмойных выкананіццаў на карысць «Веры, Царя і Отчества». (gl. Брайан Саймон. Общество и образование.— М.; 1989).

Урэшце рэшт гэтага сістэмы адукацыі стала адной з асноўных перашкод на шляху якіх бы та ні было сацыяльных зменаў у жыцці імпэрыі і прывяла да цяжкага краізму пачатку 20-га стагоддзя. Кіраўнік кадэтуў П. Мілікоў патрэдзіў: «Сістэма вышуку і даносу, уся сістэма нашага выхаваньня стварае з маладога пакаленія калі «рыстай, самазбойца і рэвалюцынера».

Параўноўваючы становішча з адукацыяй у Расейскіх школах з маленкай Японіяй, якой магутнай на першы погляд імпэрыя прыграла вайну, газеты того часу адзначалі, што на адукацию і выхаваньне аднаго вучня ў Расеі ішло ў шэсць разоў менш сродкаў, чым траціла Галоўнае управлінне дзяржавных конных заводаў, на дагляд за адным канем (Цікава, з чым можна параўнаваць сучаснае фінансавае становішча у школах Беларусі!). «Платкамі краіві расплюваючыя цяпер дзяржаву за гэтага злачынства», — пісалі таго ж газеты, маючы на ўваге адносіны да народнай адукацыі з боку дзяржавы (Знанне — сіла, № 2, 1991).

І вось у разгар першай сусветнай вайны пачалася адна з самых вялікіх рэформаў у народнай адукацыі, вынікі якой пахаваны у глыбіні архіваў. Галоўныя прынцыпамі гэтай рэформы было: стварэнне дыфэрэнціаванай сістэмы адукацыі, ствараліся нядзяржавныя школы.

Бальшавікі прайгнаравалі гэтага рэформы. Ім больш да спадобы прыўшаўся «прускі казарма». Тры кіты, на якіх трymалася ўсё выхаваньне — праваслаўе, самадзяржаўе, імпэрыялістичны бальшавікі падмянілі Молахам камуністичнай будучыні. Камунізм стаў верай, надзеяй і хахненем дзяржавай адукацыі ў выхаваньне. Гэта была ў дзяржавай нацыянальныя балішавікі, маніпуляцыі, падрываючы імі якія будуть тыхы пальцамі і краічыць: «Ату їх!», каб толькі адвесці ўвагу ад сябе. Дзяржавы монстр народнай адукацыі выхіліў новы лёзунг і з поспехам будзе забіць у корані яго ідзю. І ўсё гэта дзяля таго, каб захаваць сваю манаполію на адукацию, а разам з гэтым, месца калі біоракратычны кармушкі. Так і інакіх справа для іх — новая кашуля, якую падбіраюць пад вельмі часта зінічаючуюся зараз палітычнай моду. Як рабіцца справа — гэта ня галоўнае. Галоўнае — што мы павінны думыць аб тым, як гэта справа рабіцца. А што думыць — нам яны ж і скажуць. Як у тэатры Шэкспіра: замок — шыльдка з надпісам «Замак», замест лесу — таксама шыльдка і г. д.

Выстайлішы шыльду «Нацыянальная дзяржава», дзяржавай школа на поспехам працягвае скучыці магіі наших дзяцей пад адзін капы, зінічаючы ў іх ўсё адметнае, асабове, а разам з тым і нацыянальна-абумоўленое. Аб якім выхаванні нацыянальна-гіднага годнасці ў гонару можа тут весьціся гаворкі?

Такое становішча прайвядзе, а магчыма ўжо прывяло да поўнага развалу як школы, так і дзяржавы, як прыўло яно да гэтага ў пачатку ХХ стагоддзя Расею.

Сягоныя ў Горадні не існуе ніводнай дзяржавай школы (не аваляўшчыя прыватнай). Чым матывуюць такое становішча кіраўнікі ад адукацыі? У свой час на адной з супрацьчэй кіраўнікамі школ і дзяцічных садкоў, старшынамі прафсаюзных камітэтаў гэтых установ спадар Саўчык, які кіруе народнай адукацыяй у вобласці, гаварыў аб tym, што з'яўляецца супрацьчікамі раздзяржавлення сяродняшніх школ. Ен быццам бы ня можа, каб нехта атрымліваў добрыя сучасныя веды за грэшы, у той час, калі многія гэтага дазволіць сабе ня здолыны. Траба, па яго словам, падтрымліваць роўня юніверсітатаў толькі дзяржавай школа.

Якую ж роўнасць абараняе спадар ваблесні кіраўнікі? Хіба што роўнасць, якая роўна нялулю! Гэту роўнасць у свой час прапанівалі: «Працягніце сістэму магіі нашых дзяцей, асабове, а разам з тым і нацыянальна-абумоўленое. Аб якім выхаванні можна тут весьціся гаворкі?

Магчыма, што вельмі многа мы не разумеем, і адкрыццё беларускага ліццю ў школе, якая не мела нават клясаў спецыялізаціі, з'яўляецца лагічна-неабходным. А можа за доўгія гады плённай працы тут падрыхтавана добрая мэтэр'альная і мэтадычная база для новай наўчальнай установы? Думаю так, што

Гашчыраваўшы ўдосталь на торжышчах Польшчы, Турцыі, Румыніі, некаторыя гарадзенскія спэкулянты пачалі аддаваць перевагу «таўкучкамі» Расеі. Так, жыхарка Гарадні Ніна В., якая звыш шасці год сплукавала на рэчавых рынках Польшчы, цяпер ездзіць выключна толькі ў расейскія гарады Белгард і Бранск. Змену свайго «месца працы» вынаходліў гарадзенка тлумачыць так: «Я скую ў Вільні, Гарадні і Карабеўцы за дзяцяры і расейскія рублі імпартавыя дзіцячыя рэчы, а затым вязу їх да Расеі, дзе працяжу ўсіх знача дараўжай. Скажу шчыра, адна такая гандлёвая выправа прыносіць мене карысць звыш 100 000 разліковых білетаў нацыянальнага банку Беларусі».

Г. У.

© Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2012

Святы! Святы!

У Шчучыне свята за святам. Зусім нядайна аddyлося адкрыццё новага шыкоўнага Дома культуры, дзе размісьціліся гарадзкая бібліятэка, музэй Народнай творчасці, некаторыя аддзяленіні мясцовай школы мастацтваў, ЗАГС і аддзел культуры.

Амаль адначасова была згадзена і другая «будоўля стагоддзя» — стадыён. Шчучынцы, нарэшце, атрымалі магчымасць займацца спортом і прымаць у сябе спартовцоў з іншых гарадоў Беларусі.

І яшчэ. Нарэшце адчыніла сваё дзіцячыя гарадзкую школу, якую чакалі асабліва. 18 кастрычніка звязвіне першы званок.

А. АЛАВА.

імя гэтага амаль што ні ў воднай Гарадзенскай школе, не будзе і ў так званым ліцэі. Ніянакш, як толькі ў Ленінскім раёне назапаслі велькі

12—18 лістапада 1993 года

5

ГУТАРКІ

Злачыннасьць павялічваецца, але да тэарызму пакуль не дайшло

у памяшканы Дома афіцэраў у Горадні адбылася сустрэча вэтэранаў з кіраунікамі праваахоўных ворганаў вобласці — Цярэшчанка, намеснік начальніка УУС аблывянкамама п-к Радзюковіч і начальнік контрразведкі УКДБ па Гарадзенскай вобласці — п-к Лятун.

Першым, з дакладам аб крыміналнай сітуацыі ў горадзе і вобласці выступіў прокурор Цярэшчанка. Ен далажыў, што аbstаноўка ў вобласці зараз складаная. Больш таго, па колькасці злачынстваў наша вобласць на першым месцы ў Беларусі. Прывічым, як адзначыў прокурор, з'явіўся новыя формы злачыннасьці: рэкзэт, карупцыя, арганізаваная злачыннасьць, вырасла колькасць асаблівіх цэжкіх злачынстваў: насільле, забойствы і г. д., а таксама турбуне і тое, што вельмі вялікі практэн злачынстваў з'дзяйсняе моладзь і падлеткі.

У сваім дакладзе прокурор Цярэшчанка звярнуў увагу на найбольш значныя

прычыны росту злачыннасьці, сярод якіх называў: дрэзную дысцыпліну, паслабленыне патрабавальнасьці, нізкі ўзровень маралі і культуры насельніцтва, а таксама сумнавядомы Гарадзенскі рынак, празрыстую мяжу з Польшчай і Летувой, з-за якіх вобласць ператварылася ў перавалочную базу.

Прокурор рашуча выказаўся супраць спэкуляцыі, якую зараз называюць предпрымальництвам і падкreslyvі, што прызнае толькі бізнес у наступнай форме: зрабі сам — а потым прадавай.

Палкоўнік Радзюковіч у сваім дакладзе спыніўся на цяжкасцях, з якімі зараз сутыкаецца міліцыя. Выказаў недаўменыне

тым, на чым зараз выхоўваецца моладзь: толькі на відняліках. Маўляй, у яго час было зусім па-іншаму. Дадаў, што падлеткі вогуле, акрамя яго ведамства, ніхто не займаецца. Адказаў на розныя пытанні. Паведаміў, што будзе дазволена мець газавую зброю, якая павінна реєстравацца згодна закону.

На трохі дзіўнае пытанне, ці дапамагае міліцыі зараз царква, адказаў, што вялікі дапамогі німа, але тое, што існуюць нядзельныя царкоўныя школы і дзеяць не бадзяюща па вуліцах — гэта добра. А сама галоўнае, каб тыя людзі, якія сёня замалаюць там свае грахі, не рабілі іх з'яўту.

Палкоўнік Лятун не рабіў даклада. Перапрасіў за свайго начальніка, які вельмі заняты й я ня здолеў прыйсці на сустрэчу, сказаў, што адкажа на пытанні. Вось некаторыя яго адказы:

— На сёняшні дзень мы ня маем якіх-небудзь дадзеных аб тэарыстычнай

дзеянасьці на тэрыторыі вобласці.

— У дзень абранині новага старшыні вабласнога Савету да яго адразу прыстаўлены ахова.

— За апошнія тры гады ў нас выяўлена два чалавекі, якія спрабавалі актыўна супрацоўнічаць з Захаднімі спэцслужбамі: у Смаргоні і Горадні.

— Зарас створаны ўсе ўмовы, і засылаць да нас нейкіх шпіёнай патросту непатрабна. Едуць хто хоча, і бываюць, дзе хочуць. Дарзы, на дніх у Горадню павінна прыехаць делегацыя з Францыі, дамаўляцца аб стварэнні турыстычнага маршрута, па якім некалі праходзіў Напалеон. Вось і будзе з'яўляцца інформація.

— Раней мы даволі блізка супрацоўнічалі з польскімі спэцслужбамі. Зарас на нашы запрашэнні яны не адказаўшы. Рабіце выгады самі.

— Аб забойстве Арцымені ходзіць шмат чутак і ня больш таго. На карту пастаўлены ўсе нашы лепшыя сілы. Калі съледзства скончыцца, ніхто таямніцы з гэтага рабіць ня будзе.

— Пра тое, што Домаш даводзіцца сваім сям'емі Арцымені, нам нічога не вядома...

Найболей пытанні ў было да вабласнога прокурора. Шмат з іх падтэрталася, асабліва тия, што датычыць забойства Арцымені. Прокурот заявіў, што пакуль ідзе съледзства, ён таксама нічога ня мае права паведамляць. Што ж датычыць справы Гіруця, зазначыў, што з'яўміся ёю доўга, і менавіта па предстаўленні прокуратуры той быў вызвалены ад з'яўмішай пасады. Крымінальная справа ў адносінах яго сына ўжо закрыта — суд вынес апраўданне. Аднак, прокуратура настаяла на тым, каб яе яшчэ раз пераглядзеў Вярховны суд.

Нечаканым у канцы было пытанне да прокурора: ці караеца ў нас нацыянальная варожасць? Адзін з вэтэранаў паабяцца прывесці кандыдатныя факты. Маўляй, у раёне возера Юблейнага яму даводзілася чуць: «Русские, вон из Беларуси», на што нават зала са сімхам замахала рукамі.

... У самым канцы падніяўся нехта Алексін, зыневажаючы кірауніка парламента Беларусі: «Что там это Стасик Шушкевич хочет урезать в два раза наши пенсии... Пусть товарищ Привалов поговорит с этим Стасиком».

Дарзы, ні прокурор вобласці, ні намеснік УУС аблывянкамама, ні начальнік контрразведкі не зрабілі вялікім пынкі з'яўлу. Нават заўгага за яго з'яўляліўся тон у адносінах да кірауніка дзяржавы.

М. МІКАЛАЙЧЫК.

Зямлёй павінен валодаць гаспадар

Днямі да нас у рэдакцыю завітаў фэрмэр з вёскі Азёры Гарадзенскага раёна М. Салаўёў. Ен распавядаў аб сваіх клопатах і выказаў жаданне падзяліцца думкамі з чытчамі «Лагоні». Маўляй, праблемам вёскі замала надае ўгар і ня толькі ўрад нашае краіны, але й прэса недастаткова аб гэтых піша.

Яго аповяд занатаваў наш карэспандэнт М. Карневіч.

Яшчэ напачатку 80-х гадоў я працаў у калгасе «Перамога» Гарадзенскага раёна брыгадзірам на будоўлі. Жыў, амаль як у горадзе, гаспадаркі на трывалы, хоць сам вырас на зямлі. Грошай хапала, а значыць і патрэбы ня было. Але нешта надумалі нашы калгасныя «спэцыялісты», што занадта шмат мы атрымліваем і, як гэта вядома, зрабілі новыя нормы — заробак скараціўся, а жыццё гэтым часам пачало даражэць.

Паканфліктаваў я напачатку, а потым кінуў і вырашыў, што займуся гаспадаркай. Набыў кароў, сівіней, збудаваў хлявы, зрабіў нават самаробны трактар. Напачатку закупаў кармы ў калгасе, карміў жывёлу, здаваў на мясо й меў нядрэнны прыбытак. Усяго трывалы трывалаць галоў.

Аднак хутка з кармамі зачаліся праблемы й я вырашыў ісці да старшыні калгаса, каб далі мне кавалак зямлі. Тады я яшчэ й ня ўяўляў, што ўсе месці супраўдныя клопаты пачнуцца менавіта з зямлі, на якой вырас сам, якія кармілі ўрадавала ўсіх мяіх продаку. І ня думаў, што здолею зразумець, што толькі яна, зямля, здольная выратаваць уесь мой народ і маю краіну ад бядоты і жабрацтва, калі толькі яна па-супраўднаму стане народнай і вернецца да сваёй супраўднага гаспадара. Але гэта будзе пазней.

У калгасе мне адказаў, што вольнай зямлі няма, маўляй, шукай сам, а мы паглядзім. Адшукаваў кавалак заросшага хмызняком балота, напісаў заяву; але зноў адмовілі, — няма пакуль закону. Урэшце дамогся, узяў паўтары гектары ў аренду.

У 1990 годзе сабраў першы ўраджай бульбы, і гэта было ўжо падспор’е. Адчуюў, што справы ідуць нядрэнна. Карміў жывёлу, здаваў малако ў калгас, мясо вазіў на рынак. Выгодна й мне й дзяржаве. Урэшце пачалі з'яўляцца аднадумцы, зацікавіліся мяі спрэвай, праўда, большасць са старэйшынамі людзьмі па-доброму казалі, што нічога з гэтага не выйдзе, адбяруць зямлю ў любы момант, і застанешся без нічога.

А я вырашыў і далей пашыраць гаспадарку. Зноў пайшоў за зямлём. Цяпер ужо не адзін, знайшліся яшчэ ахвотныя на фэрмэрскую.

Пасыль даўгіх мытарстваў прапана-

валі мне ў 1991 годзе надзел за сем кіламэтраў ад вёскі ў лесе, дзе адзін пясок. І сказалі ўрэшце, калі гэтага ня хочаш, іншага ня будзе. Зноў давялося пагаджацца. Апрацаўваў, заселі і засадзіў яшчэ паўтара гектара ячынём і 60 сотак бульбай. Спадзяваўся, што нарэшце па-супраўднаму падыму сваю гаспадарку. Аднак

1992 года быў няўдалы — засуха. Страціў нават тое, што заселі і засадзіў. Пачала рушыцца мая гаспадарка. Запрасіў спэцыялістаў з райвыканкама, каб зрабілі заключніне на сколькі прыгодны мой надзел. Вынік сумны: падніць гаспадарку на май зямлі немагчыма.

Пачаў зноў шукаць праўды, дамагацца замены надзела. Заявіў, што ня стану ў гэтым годзе апрацоўваць пустыя землі. Пасялковы Савет і раённы спліцялісты вынісілі свой прысуд: зямлю адобраць, праўда, пазыў на рэйвыканкам адмяніў гэтае разшынне.

Напісала заяву на зямлю мая маці, а ў калгасе адказаў, што адбяруць надзел у сына й могуць аддаць ёй, бо

не пашпартызіі. Таму з першай паловы 1994 года першыя грамадзяне Беларусі атрымаюць пашпарты-новага ўзору, а ўвогуле, працэс развітвання з «сярпаста-малаткастымі» насельніцтва будзе ажыццяўляцца на практыцы пакульна двух гадоў.

Новыя пашпарты будуць адрознівацца ад цяперашніх. Іх можна будзе выкарыстоўваць для паездак за мяжу. Запісы ў іх будуть рабіцца на беларускай, ангельскай і расейскай мовах. Дадзенія з пашпарту можна будзе счытаць з дапамогай камп'ютара. Не будзе ў ім запісай аб нацыянальнай прыналежнасці ўладальніка. Але ж застаецца ў новым пашпарте графа «месца жыхарства». Па жаданню ў ім можа быць зроблены запіс аб групе крыві ўладальніка. Атрымаюць пашпарты людзі, якія дасягнулі 16-гадовага ўзросту і з'яўляюцца грамадзянамі Рэспублікі Беларусь, у 25-45 гадоў плянуюцца іх замена на новыя.

Д. А.

Абяцанага чакаюць тры гады

Ужо трэці год Беларусь з'яўляецца сувэреннай дзяржавай, тым не менш грамадзяне рэспублікі і на сёняшні дзень карыстаюцца пашпартамі ініснічай краіны, што вельмі здзіўляе замежнікаў. Хаця Вярховны Савет абавязаў урад правесці пустыя землі, але зноў адбяруць пашпарты іншаземцам. Зямля можа быць уласнасцю толькі грамадзяніна Беларусі.

На вакацыі да Нямеччыны

Суполкай лютэрэн-эвангелістай Горадні рыхтуеца турыстычная група з ліку дзяцей беларуска-амэрыканска-нямечкага ліця, які месцыца на базе СШ № 10 для паездкі ў час зімовых канікулаў да Нямеччыны.

Пад час наведвання Германіі гарадзенскія ліцісты будуть выучыць маркетынг, справаўдзіцца ў асвойваць камп'ютар.

Скарачаеца ахова

З лістапада бягучага года, на гарадзенскім камбінаце будаўнічых матэрыялаў пачалі скарачаць ахову. Гэты крок кірауніцтва камбіната вымушаны, бо ўжо больш за месяц некалькі вытворчых цахоў закансэрваныя і аховуваць іх няма сэнсу.

Вандроўнікі

на фурманках

Незвычайнія вандроўнікі з'яўліся ў вёсках Слонімскага, Зэльвенскага і Карэліцкага раёна Гарадзеншчыны. Гэта вандроўнікі пацярпяўшы ад летняга наваднення палешукі з мэтай набыцца ў сялян тоны-другой бульбай на насенне.

Г. У.

12—18 лістапада 1993 года

ПАДАРОЖЖЫ

На карнавал у каралеўскую краіну, дзе на палях расьце ячмень.

ЧАСТКА СЕМАЯ: «КАНЦЭРТ»

1. Гатэль

Сам Роскілд — мястечка невялікае, тысячай дваццаць — трывцаць жыхаю. Сёлета на фэстывалі, разам з удзельнікамі і работнікамі прысутнічала калі сямідзесяці тысячай чалавек. Варта ўзгадаць толькі, што горад на многія кіляметры вакол быў абстаўлены машынамі й аўтобусамі. Натуральна, што існуючых гатэляў не хапае. Удзельнікаў размяшчаюць паўсюль, дзе толькі магчымы.

Мы жылі кілямэтрах у шасці, у сельскагаспадарчым каледжы. Гэта вельмі кампактнае й утульнае мястечка з вучэбнымі й жылымі карпусамі, якое месціцца за горадам. У кожнага быў шыкоўны нумар з душам, гаубцом, глыбокім фатэлем і вялізарні попелніцай. Па ўбудаванаму ў пісъмовы стол прымачуя круглыя суткі круцілі файнную музыку.

Калі я амаль праз месяц вярнуўся дахаты, адным з самых няміряемых для мене было зноў пачуць расейскую папсу.

2. За сцэнай

Канцэрт нашага «Новага неба» быў адным з самых першых на фэстывалі. Калі мы зьявіліся за сцэнай, там яшчэ ўшлі апошняя прыгатаваныні. Мастак, з дапамогай пераноснай электратрэйлі на акамулятарах, прымацоўваў да плоту свае фанэрныя творы. У грымёрках вешалі люстэркі, сцэну абабівалі чорнай тканінай. Некаторыя хлопцы выходзілі на цэнтр пляцоўкі й гучна звязваліся з кімсьці па «ўокіткі». Міхель съмаяўся: іх маюць толькі «важкія персоны», а таму яны імкнуцца гэта ўсім паказаць.

Усе да нас ставілісі вельмі добразычліва: і мэнджэр сцэнай, і мэнджэр радыё, і хлопцы-дзяўчата з аблугі. Імгненна прывезылі новы комбік для бас-гітары, пасля таго як Юрый скрываў нос. Ежу прывезылі праз тры хвіліны пасля таго, як я папрасіў. Піва наслі скрынкамі.

Не зьявіўся толькі фэстывальны мэнджэр Петэр Солак, з якім мы вялі пастаянную перапіску й якога ледзь вылавілі напярэдадні. Ён падарыў кожнаму па майды «Roskilde Festival» і зынік бязследна. Прауда гэта асоба ніхто не здзіўіся, бо заўважылі съяды ад шматлікіх укоўлай на зыгібах ягоных рук.

3. Выступленне

У пяці гадзінай адчынілі ўсе брамы, і як марская вада праз кесоны, тэрыторыя фэстываля пачала запаўняцца карнавальна стракатым наўтапам.

Перад пачаткам канцэрта пад нашым шатром сядзела калі сотні чалавек з пластмасавымі келіхамі піва ў руках.

Апаратура гучала выдатна. Але раннія песьні Касі Камоцкай і «Новага неба» ня дужа уражвалі. Ажыўліся слухачы, калі пачулі народныя сьпевы. Лірочны апоязд пра дзяўчыну, якая «русую косу часала» іх захапіў, і далей ужо новыя творы гурта ўспрымаліся «на гурэ». Ну а такія супрадынныя хіты, як «Котка» на слова Глёбуса, ды «Залатыя краты», на слова Толіка Сыса выклікалі ўдзячлівия крыкі, накшталт: «Масква! Кремль! Брава!»

Я стаяў калі пульту гукарэжкісэра з радыё. Да мене пастаянна звярталіся з пытаннем: «Were you here?» Пачуўшы ў адказ, што мы з Беларусі, мне паказвалі кулак з адагнутым уверх вялікім пальцам.

Ва ўсялякім выпадку народ не разыходзіўся, але наадварот збольшага зьбіраўся. Пад канец слухала ужо чалавек, можа, пяцьсот.

4. Арабскія напевы.

Пакуль мы пілі піва, на нашай сцэне пачалі выступаць арабы з Алжыру. Яны выконвалі апрацоўкі сваіх напеву і здолелі вельмі добра «завесці» наўтап. Людзей сабралось ў некалькі

разоў болей. Арабы паводзілі сябе вельмі разняволена. Ня ў прыклад ім нашы вельмі моцна хвяляваліся. Ды ў тэхнічна ў іх было ўсё выканана бездакорна, чаго нікія ня могуць дапамагчысі нашыя гурты.

5. «Мотархэд»

На магнітафоне слухаць бы іх я не стаў. Але калі ўжо ёсьць магчымасць, гэта варта паглядзецы. Натуральная, што канцэрт праходзіў на Зялёной сцэне. Тут сабраліся ўсе немцы — мабыць яны такую музыку любяць. Прыцягнуліся ад сваіх монстраў-матацыклаў і анёлы з рокерамі. Сабралося тысячай з дваццаці з галаўвы да ног зачынутага ў скuru наўтапа.

Лэймі (супэрвядомы гітарыст і «кавкальст») відавочна заягваў пачатак канцэрту, разаграваючы наўтап гітарнымі пасажамі, якія чуліся з-за заслоны. Пад шатром стаяў нясыці-хаючыя рык, у паветры фантанам лётапі пластмасавыя кубкі з півам. Так цягнулася пятнаццаць хвілін.

Нарэшце паднялася заслонка, і вусаты дзядзька, вітаючы ўдзячных прыхільнікаў, прасіпеў у мікрофон: «Фак ю!»

Прыкладна праз пятнаццаць хвілінай канцэрта я заўважыў, што нястрыманыя прыхільнікі пачалі спраўляць няўрыйсльвія патрэбы сваіх перапойненых півам страйнікай прама сабе пад ногі і вырашыў своечасова рэтыравацца. Далей я глядзеў на ўсё збоку. Побач пасльмейваліся пажылыя ангельскія (можа і амерыканскія) турысты.

Вельмі спадабалася адна песьня, выкананая ў самых лепшых традыцыях супрадынага старога хард-року. Калі ў прыпеве Лэймі кричаў «Fire!», у ту ж хвілю ў залю са сцэны блізякі белых ліхтароў. Супрады, як пушки.

6. Рэй Чарлз

«Жывая легенда рок-н-рола», сляпы з дзяцінства шасцідзесяці гадовы піяніст прыехаў са сваім вялікім

аркестрам. Зараз ён грае цяжкі клясычны джаз. Выступаў ён таксама на Зялёной сцэне.

Натоўп быў такі вялікі, што ні падысьці да шатра, ні проста здалёк убачыць вялікага музыку было проста немагчыма.

У гэты вечар тут сабраліся практична ўсе.

7. Крыс Айзак

Гэтай супэрзорцы відавочна не пашанцавала. Ён выступаў у адзін час з Рэям Чарльзам, толькі на Аранжавай сцэне.

Сыпявак з поўнай аддачай выводзіў свае ўсім вядомыя лірычныя хіты, але калі сцэны гойдалася літаральна пару тысячай чалавек.

8. «Авэркіль»

Гэта — самая звычайнай амэрыканскія металісты. Але вызначыліся яны тым, што перад канцэртам скочылі з парашутамі з самалёта, які кружыў над фэстывалем і прызямліўся як раз на поле перад Аранжавай сцэнай.

9. «Антрэкс»

Я сядзеў у кавярні калі офісаў фірмаў гуказапісу якраз за Аранжавай сцэнай і чую, як на ёй нешта бухаюць гэтыя бізоны металу. Пасля іх канцэрту роскілдскі шпіталь быў перапоўнены.

Зламалі руку й ударніку з «Мроі» Цынкевічу.

10. Званок у Менск

Калі мы пілі піва пасля канцэрту, Міхель у размове сказаў, што з фэстывалю можна патэлефанаваць у Менск. Мы вельмі здзіўліся й вырашилі скарыстаць такую магчымасць.

Пункт сотовай сувязі месціўся калі галоўнага ўваходу разам з сатэлітам. Я тут жа купіў магнітную картку за дваццаць кроны (каля трох даляраў), уставіў яе ў аўтамат, набраў код 00970172 і нумар. Карткі хапіла на дзве хвіліны размовы. Сувязь была такая, як быццам мы стаялі побач.

На пытанье: «Ну як там?» я ня

здолеў нічога адказаць.

11. «Midnight oil»

Міхель папярэдзіў, што ў адзінцаццаць гадзінай вечара ў суботу на Аранжавай сцэне — цэнтральны канцэрт на фэстывалі. Сюды прыходзяць усе. Выступае авалязкова вельмі папулярная ў сувеце група.

Сёлета ёй аказаўся «Midnight oil». І хадзіць ў нашай краіне гэтым хлопцам з Аўстраліі вельмі цяжка пасунуць сваім талентам такіх папулярных выкананіць, як напрыклад, Філіп Кіркораў, альбо Вадзім Казачэнка, у Польшчы й Даніі іх песні суправаджалі нас паўсюль: і на ультракароткіх хвялях прымачай, і ў крамах, і ў кавярнях.

Гэта было супэр-шоу. Цудоўная музыка, цудоўнае выкананьне, цёмнае неба, асветленая сотнямі пражэктараў сцэна й дзясяткі тысячай глядачоў. І ўсе ў поўным узаемаразуміненні, у адным памкненні, як сказаў бы паэт.

Нельга выкрэсліваць з гэтага ланцугу й піва — галоўную мету ў сымбол фэстывалю.

Знакамітую песню «Май Кантры» сіпявалі ўсе разам. Грауда мая галава ніяк не магла зразумець, адкуль мой язык ведае слова — з самага першага разу ён сипявав без памылак.

12. Антураж

Я апісаў вельмі малую частку канцэртаў — усяго было сто чатыры ўдзельнікі. Былі й другія канцэрты, на якія збиралася вельмі шмат людзей, на якіх выступалі вельмі вядомыя гурты. Але што мы зразумелі, дык гэта тое, што рок-фэстываль — гэта на сувята, як сказаў б у нас, рок-музыкі. Гэта карнавал. Людзі едуць туды не дзеля таго, каб слухаць музыку. Яны едуць, каб паабщацца, папіць піва, развеселіцца, адвязацца, накурыцца, набалдзецца. І ўсё гэта — пад музыку.

Пасля рок-фэстывалю нельга стаць вядомым.

На яго трэба ехаць вядомым.

Памяці загінуўшых

Другі год запар 2 лістапада на вайсковых могілках па вуліцы Белуша па ініцыятыве эвангелістична-лютеранскай абшчыны Горадні адкрыта паміналіся нароўні з жаўнерамі Чырвонай Арміі і авіяры сусветнай вайны, якія ваявалі на другім баку фронта: немцы, аўстрыйцы, венгры, італьянцы, румыны — якія загінулі на Гарадзенскай зямлі. У гэтым прымалі ўдзел сабры абшчыны, ветэраны Вялікай Айчыннай вайны, жыхары горада.

З лістапада паніхіду па хрысціянскаму звычаю па загінуўшых з благаславення архіепіскапа Гарадзенскага і Ваўкавыскага Валеянціна адзначаюцца ў сувязі з атакай на Гарадзенскі сабор.

Да крока, устаноўленага на месцы пахаваньня вайсковцаў, былі прымасаваны памінальныя стужкі жаўнерамі эрманскай арміі ад Гарадзенскай эвангелічна-лютеранскай абшчыны й фонда сацыяльнай абароны быльных вайсковцаў Гарадзенскай вобласці. Пры гэтым старшыня абшчыны В. Г. Сакаловіч сказаў: «Мы сёняня ад ім прадстаўнікоў праваслаўнай, католіцкай і лютеранскай канфесій гарадзеншчыны таксама памінаем абаронцаў Радзімы, жаўнеру амэрыканскай і ангельскай саюзніцкіх армій, загінуўшых у час другой сусветнай вайны, закатаваных мірных грамадзян».

А. Д.

Кватэры праз аўкцыён

Газета «Пагоня» паведамляла, што вытворчы камэрцыйны канцэрн «Маналіт» вядзе ў Горадні па вул. Гагарына будову адмысловага дома. Днямі гэты дом быў скончаны й прыняты камісіяй. Як стала вядома кар. «Пагоні», кіраўніцтва канцэрна вырашила прадаць кватэры праз аўкцыён. Для гэтага вызначаны іхні кошт: трохпакаёўка — 12 000 даляраў, двухпакаёўка — 10 000 і аднапакаёўка — 8000 даляраў.

Г. У.

Вільня.

Фатографаваў А. УЛАДАСЕВІЧ.

12—18 лістапада 1993 года

АПОШНЯЯ СТАРОНКА

Горадню наведаў гэнэрал з Ватыкану

Днямі Гарадзенскую каталіцкую епархію наведаў гэнэрал ордэна ксяндзоў-самарытанаў з Ватыкану.

Высокі госьць правёў перамовы з кірауніцтвам епархіі, вывучаў проблемы, з якімі сустракаючыся мясцовыя католікі.

Пасля выканання ў поўным аб ёме імёны святога візіту Ватыканскі гэнэрал паабязаў кірауніцтву епархіі, што ён скрыстае ўсе мячымасцы, каб аказаць гуманітарную дапамогу Гарадзенскуму краю.

У каталікоў

Racei падзея!

Дзякуючы самахварным выслікам вернікаў-каталікоў Racei, днімі у Маскве адбылася першая ў гісторыі гэтай дзяржавы генаровая прэзэнтацыя каталіцкай духоўнай сэмінары.

Дарчы, на першы курс гэтай навучальнай установы сёлела запічана ўсяго 16 клерыкаў.

А ў нас інстытут тэалёгії

Намаганьямі кірауніцтва Гарадзенской каталіцкай епархіі, у Горадні адчынены інстытут тэалёгії. Новы навучальны ўстаноўка месцынку ў будынку настэйніка на Савецкім пляцы. Тэрмін навучання разлічаны на трох гады. Заняткі праводзяцца па пятніцах, суботах і нядзелях два разы ў месяц. Слуханы, а жаданы атрыманы пачатковую тэалігічную адукцыю выкзали 137 чалавек, вывучаючы тут шмат дысцыплінаў. Асноўны — гэта тэалёгія, дагматычная тэалёгія, психалёгія, філозофія і місіянэрства.

Пасля сканчэння трохгадовага курсу навучання, выпускнікі атрымаюць дыплём катахеісту і змогуць працаўцаў прарапеднікамі каталіцкай веры ў народзе, а таксама весьці пачатковы тэалігічны курс у дзіцячых садках, школах і весьці заняткі ў нядзельных школках пры святых касцёлах.

Рэктарам інстытута высьвечаны прафесар Люблінскага каталіцкага ўніверсітэту — спадар Станіслаў Дзэм Ян. Астатнія 17 выкладчыкай таксама прыяжджаюць да Горадні з Польшчы.

Дарчы, сярод навучэнцаў інстытута ня ўсе католікі. Заліковыя книжкі выдадзены некалькімі праваслаўным і некалькімі грекакатолікамі.

Самалётам да Стамбулу

З гарадзенскага аэрапорту «Абухава», два разы на тыдзень началі выконвацца пасажырскія авіяэйды да Стамбулу самалётам Tu-134. Гэта, пакуль што пробны камэрцыйныя рэйсы. Але, з цягам часу, калі будзе поўнасцю дабудаваны будынак міжнароднага аэрапорту, лётнае поле нашага аэрадрома зможа стала прымаць

самыя сучасныя авіялайнэры.

«Нёман» дапамагае «Цівалі»

Пяць хакейсту перадаў часова Гарадзенскі хакейны клуб «Нёман» у распрадажэньне галоўнага трэнера менскага «Цівалі» Анатоля Сідарэнкі. Тэрміновы гарадзенскі дэсант у Менску выкліканы адсутнасцю ў Менскім клубе вясмы маладых хакейсту, якія ў складзе юнацкага зборнага ў гэтыя дні абараняюць гонар нашай дзяржавы на чэмпіяне сьвету ў групе С.

Дарчы, пры актыўнай дапамозе гарадзенцаў «Цівалі» на сваёй лёдавай пляцоўцы атрымала дэвіз перамогі запар над маскоўскім «Спартаком» 2:0 і чарна-вецкім «Металургам» 2:0.

Тры вечары

Г.У

аднаго кампазытара

З 26 па 28 кастрычніка ў Новым замку ў Горадні ладзілася свята, прысьвячаная 160 гадавіне з Дня смерці вялікага кампазытара Гарадзенскай зямлі — Міхала Клеафаса Агінскага.

Утульная невялікая заля, раяль на сцене, сівечкі, кветкі, партрэт ягоны й гукі цудоўнага паланзу. Усё гэта адразу падхапіла й перанесла ў той далёкі час, у якім жыў і тварыў кампазытар...

Пасля прачытаных вершаў дэманстраўся слайд-фільм, на якім можна было пабачыць малавядомыя эпізоды з жыцця Агінскага, а таксама мясціны, дзе праходзіла яго жыццё (у тым ліку й Гарадзеншчыну, на якой кампазытар нарадзіўся й пражыў калі 20 гадоў). Фільм супрадаваўся аптовядамі з біяграфіі Міхала Клеафаса, чыталіся яго верши, прыводзіліся рэдкія дакументы.

Потым гучалі цудоўныя творы Агінскага і яго сучаснікаў у выкананні вакальнага ансамбля Гарадзенскай капэлы пад кірауніцтвам Ларысы Іконнікавай, ансамбля старжытнай музыки «Кантабіе», камэрнага аркэстра Гарадзенскай капэлы.

Усе троі вечары заля была поўная. Даўно толькі, што па нейчаму загаду ў першую вечарыну прыйшло шмат дзяцей яшчэ занадта малых, каб разумець клясічную музыку. Тому з-за шуму, гаму арганізаторам урачыстасці давялося скраціць праграму, значна зъмяніць запланаваное. Шкада.

Але ў два другія вечары сітуацыя перамянілася. Залю запоўнілі маладыя хлопцы й дзяўчата, а таксама дарослыя людзі. Присутнічала нават нямецкая дэлегацыя. Цішыня стаяла ідэальная. Раздаваліся крэкі: «брава». Публіка, стоячы, пляскала ў далоні...

Яшчэ раз узгадаліся нечые слова — «Усё памірае, і толькі музыка вечная».

А. МАРЦУЛЬ.

Не шукайце ў восені сэнсу

1. Недзе прачытала, што мастакі не вельмі любяць выкарыстоўваць жоўту фарбу, таму што яна цяжка кампануеца з іншымі. Шкада, калі гэта на самой справе так, бо менавіта ў гэту восень адчула, наколькі прыгожая гэта пара года і я шмат у яе непаўторнай, малаяўнай жоўтай фарбы, якая вельмі пасуе і да цёмнага лесу, і да загаранага шэрлага поля, і да блакітнага неба, і... Ехала цягніком і не магла на ўсё гэта наглядзеца. Банальна, але ж прырода такі мастак так...

Усе творчыя людзі захапляюцца восенню, любяць яе, чакаюць, атрымліваюць натхненность, ім добра працуеца ў гэты час, а ў мяне чамусыці наступае нейкі застой, нешта не тое ў жыцці і на працы.

2. Ведаю, з якімі цяжкасцямі давялося ў гэтым годзе людзям выкапаць сваю бульбу, вырваць буракі. Шмат хто спадзяваўся, што, можа, ад гэтага будзе ня толькі падтымка на зіму, але і нейкі прыбыток для сям'і. Аднак па радыё і ў газетах ужо лямантуюць, што наша бульба никому не парэбна, нікто ні купляе, плацяць толькі сълёзы, а не гроши. І крываць аб гэтым дзяржавы чыноўнікі, старшыні калгасаў... І гэта замест того, каб яе перапрацуваць, рабіць з сваёй жа сыварыны якасны тавар (хочы ёй бы той самы сыпір і гарэлку, якія зараз завозяць недзе з Нямеччыны) і прадаваць, атрымліваць за гэта добрыя гроши.

Але ж хто гэта можа зрабіць у такой краіне, як наша?

3. Кожны дзень на працы і з працы іду каля праваслаўнага Сабора і кожны дзень бачу, як туды падвояць

съмерцы.

Так, 52-гадовага жыхара з Дзятлава, які вечарам адпачываў на дарозе Нарбутавічы-Дзятлава, пераехаў легкавік. Яго ж аднагодку, калгасніка к-зе «Дубкі» Наваградзкага раёна, съмерць напаткала ў лужыне каля в. Мотча, у якую нябожчык трапіў нападліткі.

Маёр міліцыі Г. СЫСОЙ.

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■

■